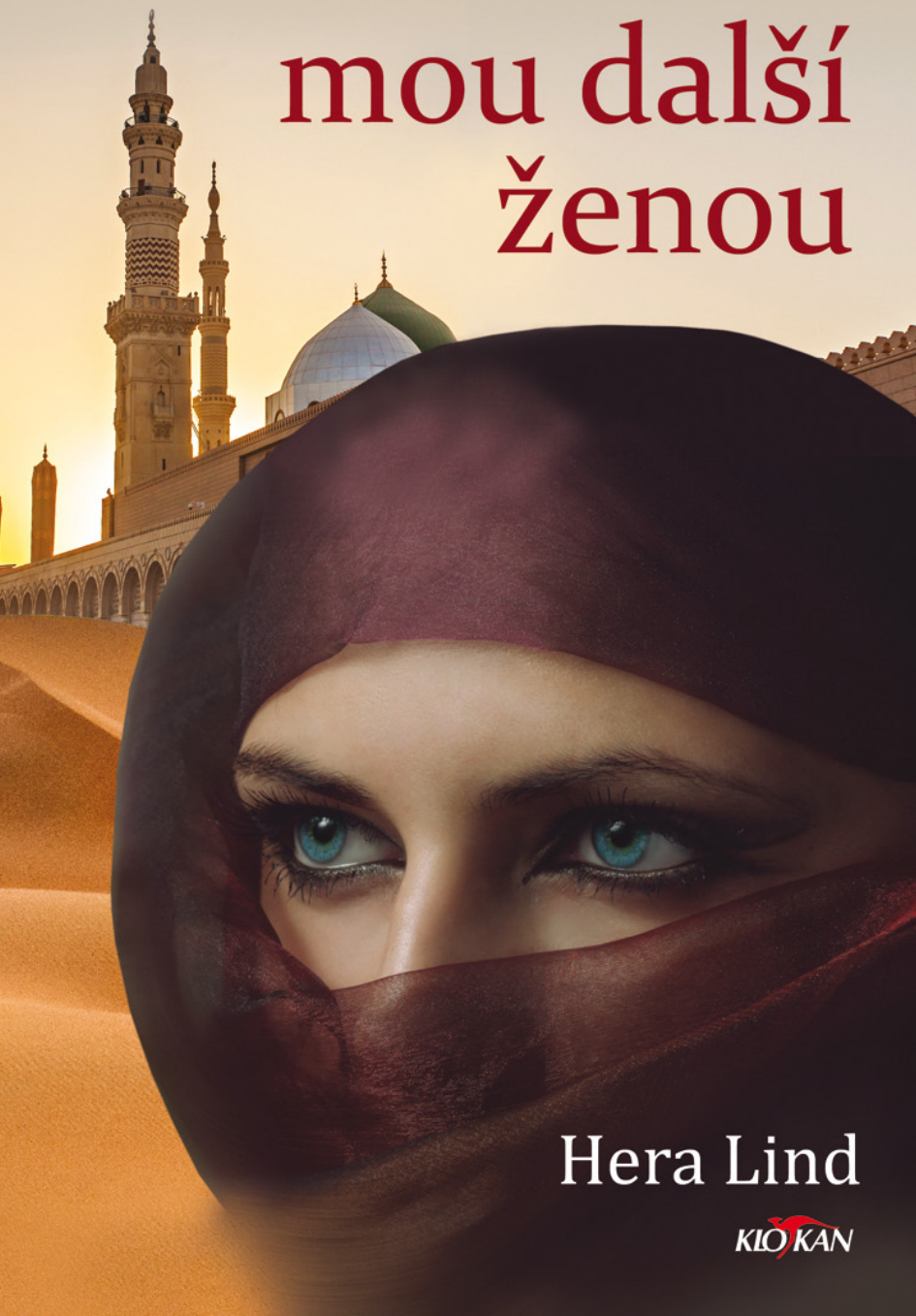

Staneš se mou další ženou

Hera Lind

KIO KAN

Copyright © 2017 by Diana Verlag
Translation © Marta Kališová, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu
Mein Mann, seine Frauen und ich
vydaného v roce 2017 nakladatelstvím Diana Verlag,
a division of Verlagsgruppe Random House GmbH,
München, Germany
přeložila Marta Kališová
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
ydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-549-3

Fürth, říjen 1995

Vedle zazvonil telefon.

„Jane?“ zavolala jsem přes rameno. „Jsi tam?“

Ne, zřejmě ne.

Právě jsem si chtěla lakovat nehty u nohou a jen nerada jsem vstávala z postele. Jan byl můj spolubydlící, šlo o dost neobvyklé spojení – atraktivní Holanďan o patnáct let mladší než já. Nic mezi námi není. Ale kdyby si lidé mysleli něco jiného, mohlo by mi to být vhod, lichotilo by mi to.

Je mi čtyřiačtyřicet, jsem rozvedená sportovně založená, atraktivní a plná radosti ze života. Moje ženské křivky jsou na správných místech.

S vatovými polštářky mezi prsty jsem pajdala do obývacího pokoje, kde zvonil bezdrátový telefon zapadlý někde mezi polštáři a starými novinami na pohovce.

Zase ten Jan. Domluvili jsme se přece, že ho budeme dávat do nabíječky.

„Nadia Schäferová?“

„*Hello, I'm Karim,*“ ozval se hluboký příjemný hlas anglicky. „Ještě mě neznáš, ale doufám, že se brzy seznámíme!“ ozval se melodický smích.

„Odkud máte moje číslo?“

„Abu Omar mi o tobě vyprávěl. Rád bych se s tebou domluvil.“

Měkký baryton dobře naladěného volajícího lichotil mému uchu jako teplý vánek za vlhého letního večera.

„Abu Omar? Vůbec nevím...“

„Otec jednoho společného známého.“

Požádal, že by mě rád viděl. Vyloženě sympatický neznámý, jak se zdálo. Srdce mi poskočilo.

„A proč?“ Bezradně jsem tiskla sluchátko k uchu. Nemám nic proti novým milým kontaktům, těm jsem docela přístupná. Ale že mě jeden docela cizí Arab chce jen tak poznat, to bylo nějak moc.

Od mé cesty snů do Turecka s mými dvěma kamarádkami Conny a Siglinde minulé léto, kdy se můj manžel Harald po dvaceti letech odstěhoval – měl už delší dobu přítelkyni a moje požehnání – mě Orient okouznil. Istanbul! Modrá mešita a ty staré sultánské paláce! Jaká tajemství asi skrývaly? Ale i dnešní život: exotická koření, hemžení lidí v bazarech, hluk a shon a naproti tomu tichá nádhera mešit, kde panuje svatý klid.

Užívala jsem si tu cizinu, pulzující orient se svými kamarádkami. Harald, tenkrát ještě můj manžel, by tak jako tak nejel, pro islámský svět neměl pražádné sympatie.

Taky ani nemusel, šli jsme už různými cestami. Byla jsem volná a mohla jsem si dělat, co jsem chtěla.

A tak jsem po návratu ze zvědavosti navštěvovala arabské kurzy vaření, zajímala se o fascinující orientální svět, pokoušela jsem se dokonce učit arabsky, což byl skutečně dobrodružný podnik. Ale díky tomu jsem se spřátelila s Alim, svým učitelem na lidové univerzitě, a jeho německou ženou Moni. Minulý víkend jsme se spontánně rozjeli k jeho iráckým přátelům do Holandska, abychom se v řeči trochu procvičili a užívali si přísloušnou orientální pohostinnost. Ten přítel se jmenoval Omar a on i jeho rodina překypovali radostí, že poznali veselou blondýnu z Fürthu. Nosili na stůl ta nejlepší jídla a vypyтали se mě, jestli bych se nechtěla přivdat do jejich rodiny.

Celkem vzato to byl zajímavý a vzrušující víkend. Nic víc a nic méně. Až na to kilo, co jsem tam po všech těch

delikatesách přibrála, jsem měla radost, že jsem se setkala s milými lidmi. Poprvé po letech jsem pocítila štěstí. Bylo mi lehkou u srdce a ten pocit ve mně zůstal.

A teď bych se měla seznámit s nějakým Karimem, mužem s podmanivým hlasem. Otec hostitele mu o mně vyprávěl. Srdce se mi v tu chvíli rozbušilo.

„Proč?“ Ta otázka byla nasnadě. Proč mě chcete poznat, vy, Arab z cizí země?

Ale vypadalo to, že volající o tom se mnou diskutovat nechce.

Znovu zazněl jeho okouzlující klokotavý smích, jako by mi chtěl naznačit, že je to se mnou těžké.

„Nadio, vyzvedni mě prosím zítra odpoledne ve čtyři hodiny na nádraží v Norimberku. Přijedu rychlíkem Inter-city z Amsterdamu. Tak zítra, těším se!“

„Pardon, ale myslím, že jde o nějaké nedorozumění... Jste tam ještě?“

Bezradně jsem zírala na sluchátko. Snad už to nepoložil?

Srdce mi nahlas bušilo. Haló? To přece takhle nejde! Objedná si mě, abych ho vyzvedla na nádraží! A přitom se vůbec neznáme. Co je to za chování? Jen tak se ohlásit u cizích! Chce snad u mě přespát? Zmateně jsem si prohrábla vlasy a zírala na své roztažené prsty u nohou.

V tu chvíli jsem slyšela klapnout vchodové dveře bytu.

„Jane?“

„Ahoj, Nadio. Byl jsem jen u pekaře. Jak to vypadáš? Stalo se něco?“

„Právě si mě objednal jeden cizí Arab, abych pro něj přijela na nádraží.“ Pokusila jsem se zasmát.

„Chápu.“ Podíval se na mě tázavě.

„Mám ho tam vyzvednout a myslím, že chce přijít ke mně domů.“

„Aha.“ Jan se podrblal na hlavě, v jeho pohledu byla obava. „S jakými lidmi ses to spustila?“

„Nemám ponětí! Byla jsem přece jen u přátel Aliho v Amsterdamu, minulý víkend, víš o tom.“

Jan si povzdechl. „Nadio, Nadio. A co chceš dělat?“

„No, těžko ho tam můžu nechat stát. Nebo jo?“ Bez-mocně jsem se kolébala s těmi roztaženými prsty u nohou.

„A co od tebe ten člověk chce?“ Jan se posadil do křesla a zakousl se do croissantu, který si vytáhl ze sáčku. Musela jsem se držet, abych mu nepodala talířek.

„Tak to nemám tušení.“

„No, když jsi tak vychvalovala to jejich pohostinství...“

Jan se hladově pustil do svého pečiva. „Tak určitě čeká podobný servis.“

Zamyšleně jsem se na něj podívala. Byl to pohledný mladý chlapík s modrýma očima, blondatými vlasy a vytrénovaným tělem. Bohužel jsme nebyli pár.

Nebo lépe řečeno, naštěstí. Asi bych mu věnovala mateřskou péči. Jeho přítelkyně zemřela před rokem na rakovinu. Bylo jí jednatřicet, jak jsem se dozvěděla od svého bratra. Jan byl dřív jeho žákem, učil se hrát na klarinet a saxofon.

Byli jsme oba v jakési přechodné fázi. A z toho tak nějak vyplynulo to společné bydlení.

„Myslíš?“ kousla jsem se rtu. „Nejspíš potřebuje pokoj na jednu noc nebo tak něco. A my u nich taky přespali. Prostě to vidí asi takhle.“

Jan se ušklíbl. „Já tu zítra stejně nebudu.“

„Máš někoho?“

„Nic vážného.“

„A mohl by teda ten Ara... hm, ten host, přespát ve tvém pokoji?“

„Když mi pak čistě pohlédneš postel...“

S úlevou jsem se zasmála. „Ale to samozřejmě, Jane.“ Stejně mu peru jeho prádlo, žehlím a Jan se zase stará o řemeslnické práce. Pak ten blondatý obr vstal

a s pohledem na moje nahé nohy a čerstvě nalakované nehty se škodolibě usmál.

„No tak hodně zábavy s tím ohnivým arabským hřebcem.“

„Jane!“ vykřikla jsem dotčeně. „Co tě to napadá!“ Arabové jsou slušní a nábožensky založení, chtěla jsem ještě za ním zavolat, ale už byl pryč.

2

Norimberk, říjen 1995

„**N**a třetí kolej přijíždí mezinárodní vlak z Amsterdamu. Prosím, u třetí koleje pozor!“

Šedostříbrný vlak vjel s hukotem na nádraží a já překvapeně cítila, že mi srdce tlučte jako splašené. Co tu vůbec dělám? Taková pošetilá situace! To se nechám jen tak objednat docela cizím člověkem, který ani nemluví pořádně anglicky, abych pro něj přijela na nádraží? Ještě bych mohla prostě odejít. Vlak se skřípotem zastavil a cestující se tlačili u výstupů.

Dveře se se sykotem otevřely a z nich se hrnuli lidé se zavazadly, aby se spojili v proud cestujících spěchajících k východu. Cítila jsem se doslova jako převálcovaná, uhnula jsem tomu lomozícímu davu a schovala se za mohutným sloupem.

No co, taky zmizím na jezdících schodech, pomyslela jsem si rozhodně, a nechám se vytáhnout z toho nebezpečného pásma. Nebudu tu blbnout! Jestli ten chlap potřebuje někde spát, může jít do hotelu.

Na druhou stranu ta jejich vychvalovaná pohostinnost... nechtěla jsem být nezdvořilá. A pak tu bylo ještě to vzrušující šimrání v břiše.

Váhavě jsem si prohlížela teď už jen mírně plynoucí zástup. Všude samí lidé, kteří se zdravili, klepali si na rameno, objímali se, volali, mávali na sebe nebo spěchali na další přípoj. Dveře se zavíraly. Už jen několik jednotlivých postav spěchalo k východu.

Tamhle je! Stál tam a rozhlížel se pátravě jako já. Pomalu došel ke mně. Vysoký, svalnatý, korektně oblečený, typ obchodníka s kufříkem: světle modrá košile, kravata, tvídové sako, kalhoty s nažehlenými puky a vyleštěné boty. Zálibně jsem si ho prohlédla odshora dolů.

Hustý, pěstěný plnovous s šedivým melírem.

U vousů proroka! Byl to věřící muslim. Samozřejmě. Co jsem taky čekala jiného? Jeho tvář měla typické arabské rysy a já se najednou cítila docela jinak. Seber se, napomínala jsem se a nervózně k němu vykročila.

Ústa uprostřed jeho vousů se vítězně usmála a ukázaly se krásné souměrné zuby.

„Nadia?“ Znovu mě upoutal jeho sametový hlas.

„Ano?“ Teď už nebylo úniku.

Když se naše pohledy setkaly, přeskočila jiskra. Okamžitě jsem věděla, že tento neobyčejný muž bude v mém životě hrát důležitou roli. Hlavní roli.

„*I'm Karim. Thanks for picking me up.*“ Pevný stisk ruky, teplá měkká dlaň.

Byl to tentýž melodický baryton jako včera v telefonu.

Proč se mi tak třesou nohy? Jak odtud odejdu?

„*You are welcome,*“ slyšela jsem se říkat. „*How was your trip?*“

A jéje, teď s ním budu muset pořád mluvit anglicky. Ne, že by to byl pro mě problém, ale moje školní angličtina byla už trochu zaprášená.

Věnovala jsem mu přátelský, ale v žádném případě důvěrný pohled. Spíš jako vedoucí zájezdu: neutrální, ale stále k službám.

V hnědých očích měl karamelově zbarvené tečky a mně hrozilo, že v nich roztajou. Odvrátila jsem pohled a statečně vykročila.

Tajemný cizinec stál na jezdících schodech za mnou a já cítila jeho spalující pohled v týle. Rychle jsem si přejela rukou vzadu po vlasech. Nic není trapnější, než když jsou tam vlasy splácle a jsou vidět tmavé odrosty.

Samozřejmě jsem si předtím doma vlasy upravila kulačtým kartáčem a lakem s hedvábným leskem. Každý dá na první dojem, říkala vždycky moje matka.

A co teprve můj první dojem! Proč vlastně? Byl prostě ohromný.

„*My car is parking in the garage.*“ Snaživě jsem mu ukazovala cestu davem. Snad si nevšimne, jak jsem rozechvělá. Toužila jsem po jeho společnosti, ale nechtěla jsem se nechat zaskočit. Zároveň jsem nechtěla udělat nic špatně.

Bylo krátce po čtvrté, začínala dopravní špička. Nad městem visel šedivý mrak s předzvěstí deště.

Tajemný cizinec ke mně nastoupil. Zatímco jsem manévrovala autem k výjezdu, podívala jsem se na jeho ruce. Líbily se mi. Silné pěstěné mužské ruce, krátké nehty byly kulaté a hladké jako orientální půlměsíc. Vždycky se mužům dívám na ruce. Když si někdo kouše nehty, nemá u mě šanci. Taky hned zkontroluju uši. Kdyby mu z nich čouhaly chlupy, vysadila bych ho na příštím semaforu. Ale vypadal dokonale. A taky hezky voněl. Decentně, ale velice orientálně. Mužsky sladce. Zvláštní spojení, které jsem ještě nikdy neucítila. Přitažlivé. V té své káře jsem se s ním cítila velice dobře. Ani trochu stísněně nebo tak něco.

Byl to nějaký druh důvěry, která mě uklidňovala. Najela jsem na dálnici a pokračovala do Fürthu. Trochu jsme cestou mluvili a on se několikrát zasmál. Byl plný radosti ze života. Nebo byl také trochu nervózní?

Po dvaceti minutách jsem zastavila u našeho domu. Hned jsem viděla, že tam Janovo auto skutečně není. Vykližené pole!

„Tady bydlím.“

Vystoupili jsme. Karim si vyndal kufřík ze zavazadlového prostoru. Do toho by se nevešlo oblečení na několik dní, uklidňovala jsem se. Takže se ke mně nenakvartýruje. Snad nestojí v okně některá sousedka a nepozoruje nás.

Karim si se zájmem prohlížel bílý činžák s balkony plnými květin a udržovanou předzahrádkou. U schodů stála tříkolka a kočárek. Německé maloměstství.

„První patro vlevo, prosím.“

„Až po tobě.“ Zdvořile naznačil, abych šla napřed. Jako vždycky to tu vonělo svěží čistotou. Všichni jsme pravidelně dodržovali týdenní úklid. Byl to spořádaný dům. Už zase jsem musela jít před ním, tentokrát měl jistě dost příležitostí koukat mi na zadek.

Nestalo se nic, ale přesto jsem se už teď cítila pod tlakem. Chci přece svou svobodu! Ale on byl tak mužný, přitažlivý a šarmantní! Když jsem třesoucí se rukou strkala klíč do zámku, cítila jsem na šíji jeho dech. Ach, bože!

„Prosím, pojď dál.“

Rozsvítila jsem v chodbě. Když jsem se k němu otočila, uviděla jsem v jeho očích něco jako úžas. Tečky v jeho očích jako by měly explodovat.

„Stalo se něco?“

„Ty nebydlíš sama, Nadio?“

„Co? Ach tak, ty myslíš... Ne, bydlím s přítelem.“

Stáhl rty do úzké čárky. Teď, když za námi zapadly dveře bytu, cítila jsem se stísněně.

„Jan je dobrý kamarád, vlastně je to kamarád mého bratra, tak to nějak vyplynulo. Je Holanďan a taky z Amsterdamu. Nejsme pár, jen jsme si dočasně najali společně byt,“ dodala jsem. Jako bych mu musela vysvětlovat svoje

bytové poměry! Zvedl husté obočí a sraštil čelo. Viděla jsem, že mi nevěří ani slovo. Klouzal pohledem po Janových věcech v šatně, po jeho sportovních botách, hokejce a sportovní brašně, na které ležel pánský deodorant.

Proč bych mu vlastně měla skládat účty? Můžu si přece bydlet s kým chci! A taky si mohu spát s kým chci, do toho mu přece nic není! Zprudka jsem otevřela dveře do Janova pokoje.

„Tady můžeš spát, Karime. Buď tu jako doma.“

Váhavě vstoupil. Jeho pohled sklouzl k fotografiím na Janově nočním stolku: Jan se svou přítelkyní, Jan jako horolezec, jako lyžař, při seskoku padákem a při popíjení s kamarády.

„A kde spíš ty?“

„Na druhém konci chodby. A uprostřed je obývací.“ Pokusila jsem se o úsměv.

„Hm, to zní dobře.“

Konečně se jeho rysy znovu uvolnily. Otevřela jsem dveře do kuchyně. „Dáš si čaj?“

Vzal mě za ruku. „Rád,“ řekl a já cítila jeho teplo, cítila jsem, jak mu jde moje tělo toužebně vstříc. Zbláznila ses?! spustil můj vnitřní hlas poplach. Rychle jsem mu vytrhla ruku a strčila ji do dřezu pod studenou vodu.

„Posaď se tady na lavici. Připravím jen rychle salát.“

To jsem svému fascinujícímu hostovi nemusela říkat dvakrát. Jen si umyl ruce v koupelně a se spokojeným povzdechem se posadil na rohovou lavici. Se zájmem si prohlížel moje perfektní království.

Uvařila jsem arabské jídlo, tak jak jsem to odkoukala od našich společných známých v Holandsku.

„Máš rád bamii?“ Pyšně jsem sejmula poklici z pánve, kde se opékaly lusky okry s jehněčím a česnekem na olivovém oleji. Kuchyní se rozlila omamná vůně a já viděla, jak se mému hostu sbíhají sliny. Podíval se na mě

rozzářeně a s tak odzbrojujícím výrazem, až jsem u sporáku celá zrozařitěla. Rychle jsem odhodila vlasy dlouhé po ramena dozadu. Musela jsem to všechno už jen podlít vývarem, přimíchat rajčatový protlak, nechat povařit a dochutit citronem.

„Ty umíš vařit po arabsku, Nadio!“

Podívala jsem se na něj s úsměvem. „Snažím se.“ Ztraceně, nezačervenala jsem se?

„Jsi vdaná, Nadio?“

„Ne, tedy byla jsem, a mám dospělou dceru Dianu. Žije se svým přítelem Tobiasem v Norimberku. A ty?“

„Mám ženu a tři děti, šestnáct, deset a šest.“ Znělo to váhavě, omluvně a skoro smutně. Jako kdyby chtěl říct: já chudák! Nechci tě tím zatěžovat, ale bohužel se nemohu rozvést – kvůli dětem, a protože je na mně moje žena závislá.

Ulevilo se mi. Tak to jsme si vysvětlili.

„Ochutnáš to?“ Cítila jsem se najednou tak volně, že jsem si ani neuvědomila, jaké důvěrnosti jsem se dopustila. Strčila jsem mu dřevěnou vařečku mezi vousy.

Co to děláš, Nadio? Teď ho nakrmíš, přebalíš a položíš do postele?

„Výborné!“ Karim se na mě uznale podíval a já viděla, že jeho tečky v tmavě hnědých očích byly světle hnědé. Ne karamelové. Jako zelektrizovaná jsem míchala salát, který sestával z nakrájených okurek, rajčat a hodně petržele.

Pak jsem vykouzlila ještě další jídlo z trouby, které mělo být dle plánu B, kdyby plán A nevyšel: šafránová rýže s pečeným kuřetem a praženými mandlemi. Jeho nadšení nezměrně vzrostlo.

„Nadio, ty jsi ale nadaná kuchařka.“ S nadšením ochutnal všechna jídla, která jsem vkusně narovnala na mělké talíře, a nakonec žvýkal s plnou pusou.

„Copak, tobě nedají doma najíst?“ Se smíchem jsem mu nalila džus a posadila se k němu. Sklenku vína jsem mu nabídnout nemohla, byl to věřící muslim.

„Dají, ale nevaří se tam s takovou láskou.“

Během jídla se Karim zahalil mlčením. Nebo se spíš oddal zbožnému požitku. Mezi jednotlivými sousty stále opakoval: „To bych si nepomyslel, že umíš tak dobře vařit, Nadio.“

Byl prostě nadšený a mě těšilo, že je tak blažený. Samozřejmě jsem byla pyšná, že jsem se trefila do černého. Kurzy vaření se vyplatily. Usmála jsem se. Byla bych taky nadšená, kdyby mě někdo v Káhiře pohostil vídeňským řízkem s brusinkami a jako alternativu vytáhl z trouby ještě martinskou husu s červeným zelím a bramborovými knedlíky. I když při těch tamějších teplotách...

Pak můj host odstrčil spokojeně talíř.

„Bylo to výtečné, Nadio. Mockrát děkuji za báječné jídlo.“ Decentně si otřel ubrouskem koutky úst, aby v jeho pěstěném plnovousu nic nezůstalo.

„Neposadíme se vedle?“ Vzala jsem ták s čajovou konvicí a ukázala mu cestu do obývacího pokoje.

Karim se posadil trochu rozpačitě na kožené sofa a složil ruce do klína.

Trochu potměšile jsem si ho prohlížela. Co teď?

„Smím si zout boty?“

„No samozřejmě.“

S uspokojením jsem se dívala na jeho čisté černé ponožky.

„Měla bys něco proti tomu, abychom se posadili na koberec, Nadio? Řekla jsi, abych se tu choval jako doma.“ Podíval se na mě tím svým odzbrojujícím způsobem a já znovu pocítila to teplo kolem srdce, které tentokrát mělo poněkud šibalský přídech.

Ještě že jsem předtím vyluxovala! Samozřejmě jsem všechno dokonale vyleštila.

Tak jsme si udělali pohodlí na podlaze a opřeli se zády o sofa. Jako dobří přátelé jsme měli táč s čajem mezi sebou.

„Smím?“ vzala jsem jeho šálek a nalila mu čaj.

„Nadio, ty jsi tam přidala kardamom?“ rozzářil se, když čaj ochutnal.

„Ano, nechala jsem ho tam vyluhovat.“ Teď jsem se musela dívat jinam, tak mě jeho pohled uváděl do rozpaků. „Tu chuť miluju!“

„To já taky.“

Slova zpěvavě protahoval. Bože, ten muž je tak sexy! Proč mi taky neřekne, že mě miluje, pomyslela jsem si toužebně.

K mému velkému úžasu řekl něco v tom smyslu. Podíval se mi do očí a rovnou se zeptal: „Nadio, umíš si představit, že bys žila v arabské zemi? Rád bych se s tebou oženil.“

Zakuckala jsem se. Srdce mi vynechalo jeden úder. Pak jsem smíchy vyprskla. Dělá si legraci?

„Jak to myslíš?“

„Myslím to tak, jak to říkám. Dovedla by sis představit, že by ses stala mou ženou a žila se mnou v arabské zemi?“

„No v zásadě jsem otevřená všemu novému, ale...“ Odložila jsem s cinknutím šálek čaje a rozpačitě si mnula dlaně. „Vdávání pro mě nepříchází v úvahu. Co je to za řeči, Karime?“

Vzal mě za ruce. Malý flirt bych neodmítla, ale že na to půjde natvrdo, to jsem nečekala. Doslova mě hltal očima. Tihle Arabové! To chce opravdu u šálku čaje dohodnout svatbu?

„Nadio, určitě ses ptala sama sebe, proč jsem sem přijel a co od tebe chci.“

„No, teď jsi to řekl.“ Pobaveně jsem se ušklíbla. To, že mi přitom zrudly tváře, považoval zřejmě za roztomilé.

„Podívej, Nadio. Hledám si manželku. A tou bys mohla být ty.“

Bum! Přímou mezi oči. On to opravdu myslí vážně!

Tak a teď jsem přešla do protiútok. Nejsme tu přece na trhu s velbloudy.

„Ale jsi ženatý.“

„Ano, Nadio. Jsem ženatý se Suleikou, ale jen kvůli dětem.“

„To říkají všichni.“ Zklamaně jsem se odvrátila.

„Nadio, poslouchej mě prosím dobře.“ Vzal mě znovu za ruku a držel ji s takovou něhou, že jakýkoli odpor byl zbytečný. „Rozvod pro mě, věřícího muslima, nepřichází v úvahu. Rozvod je *haram*, víš? Hřích, zakázaný. I pro ženu je to veliká ostuda, něco takového nemůžu Suleice udělat. Společnost by ji zavrhla a svoje děti už by nikdy nesměla vidět.“

Hrozné. Ale co já s tím mám společného? Chtěla jsem odtáhnout ruku, vstát, získat půdu pod nohama, ale jeho pohled změkkl. Svatá dobrota, pomyslela jsem si napůl zlostně, napůl nadšeně. Na tohle mu přece neskočíš. Ne v tomhle věku! Obehraná písnička. Kdybych to vyprávěla v tenisovém klubu...

Karim vypadal, že umí číst myšlenky. „Prosím tě, Nadio. Moje manželství existuje už jen na papíře. Staráme se o děti, ale lásku a něhu už od své ženy nedostávám. Žijeme vedle sebe jako bratr a sestra.“ Odmlčel se a pak šibalsky dodal:

„Tak jako ty s tím tvým Janem.“

Usmála jsem se.

„Toužím po takové ženě, jako jsi ty: veselá, šikovná, samostatná, která má ráda život.“

„Odkud to vůbec víš?“

„Všechno mi o tobě řekli a já si myslím, že je to Alláhova vůle, abychom se sešli.“

Protáhla jsem obličej. „Alláhova vůle.“

„Alláh určuje můj život a připravil pro mne ještě jednu ženu, Nadio. Jsem ve svých jednačtyřiceti letech příliš mladý na to, abych se vzdal naplněného manželského života. Potřebuju něhu a oddanost. Hned jak jsem tě odpole dne uviděl na nádraží, jsem věděl, že ty mi to můžeš dát. A já tobě také. Jsi jako zralé ovoce, které chce, aby ho někdo utrl.“

Zralé ovoce? No prosím, taková nestydatost! Na druhou stranu to určitě bylo míněno jako květnatý kompliment. Zralé ovoce je přece velice chutné.

„Proč si nevezmeš nějakou mladou?“ rýpla jsem si.

„Mladé ženy chtějí děti, a to já už nechci. Potřebuji partnerku na úrovni, se kterou bych mohl mluvit o všem, cestovat a aby sdílela mou radost ze života. A moje potřeby.“

Jak ráda bych se nechala nakazit jeho radostí ze života! A poznala i jeho potřeby. Kdo dokáže takhle mluvit, takhle se dívat a držet za ruku, ten jistě dokáže i...

„Co vlastně děláš...?“

„Jak to myslíš, Nadio?“ Zase ten pohled jeho tmavě hnědých očí se světlejšími tečkami.

„Myslím zaměstnání.“ Nervózně jsem si odkašlala.

Karim se předklonil, vyndal ze zadní kapsy kalhot vizitku a podal mi ji. *Consultant*, stálo tam. To nebylo špatné.

„Tak tedy poradce. A komu radíš?“

Kromě mě, pomyslela jsem si. Potlačila jsem chuť se zasmát.

„Nadio, jsem velmi úspěšný v obchodě, import-export. Nic ti nebude chybět.“

Hleděla jsem na něj s pochybnostmi. Co je to asi za obchody? pomyslela jsem si.

„S jakým zbožím obchoduješ?“ Doufám, že ne s unesenými pannami pro sultána, nebo něco takového.

„Podívej se, Nadio. Když někdo potřebuje kontejner cementu nebo cukru, dřeva, skla nebo cokoli, zprostředkovávám to v obrovském množství po celém světě,“ vysvětloval a gestikuloval přitom.

„Aha,“ hlesla jsem a jako hypnotizovaná jsem se dívala na jeho ruce.

Karim se zasmál, když mě viděl, jak žasnu s otevřenou pusou. „Momentálně sháním vonné tyčinky pro jednoho obchodního partnera z Blízkého východu. Přitom se jedná o tuny!“ Pyšně se na mě usmíval a já viděla jeho zářivé bílé zuby.

To znělo skutečně světácky. Už jsem ho viděla celého v bílém s turbanem na hlavě, jak sedí ve společnosti dalších bohatých šejků někde na poušti a jednájí o milio-nech, zatímco se vzadu za nimi popásají velbloudi v oáze. Taková pohádková představa.

Najednou jsem toho člověka viděla docela jinýma očima.

„V každém ohledu se k sobě hodíme, Nadio.“ Z jeho něžně toužebného pohledu mi podklesávala kolena.

Karim si všiml mého povytaženého obočí a s potlačovaným smíchem dodal: „Věř mi, Nadio, jsou to všechno legální obchody.“ Pobaveně se usmál „Mám spokojené zákazníky po celém světě. Všichni mi věří, a právem. Nikdy bych se nepouštěl do nekalých obchodů, jsem věřící muslim, Nadio.“

Jen to, jak pořád vyslovuje moje jméno. Jako by ho zpíval.

Zamyšleně jsem se na něj podívala. Je možné, že sedím s úplně cizím Arabem v černých ponožkách na podlaze ve svém obýváku a po čtyřech hodinách naší známosti se nechávám unést do jeho světa?

Musím se rychle vzpamatovat. Haló, Jane! volala jsem o pomoc do vesmíru. Mohl by ses tu zcela nečekaně objevit a ukončit tuhle podivnou situaci?

Nabídka k sňatku! Je fakt, že jsem se načesala a navoňela, uvařila jsem a napekla, připravila voňavý čaj, protože jsem se chtěla předvést z té nejlepší stránky, být žensky svůdná. Možná jsem myslela i na nějaký ten románec, ta moje blůzka taky mohla být víc ke krku. Ale abych se znovu vážala nebo dokonce nechala zotročit? Energicky jsem zavrtěla hlavou.

„Nadio, prosím, nemysli si o mně nic špatného. Přišel jsem s čestnými úmysly.“ Jeho hlas vibroval jako violoncello hrající sólo. „Moje manželství vyschlo jako vádí v arabské poušti. Zkoušel jsem, co se dalo, ale teď už dál nemohu. Stále častěji se hádáme a jsem s nervy u konce.“

„A tak jsi přišel navštívit docela cizí ženu ve Fürthu jen proto, že ti o ní známí vyprávěli?“

Svraštila jsem čelo a nasadila svůj učitelský výraz. Konečně jsem zase získala nadhled.

„Přesně tak to je, Nadio. Tvůj učitel arabštiny Ali o tobě vyprávěl mému příteli Omarovi. Chtěl tě poznat, a tak jste tam jeli. Na jeho otce jsi udělala dojem a teď jsem tě poznal i já a jsem nadšený.“ Znovu ten jeho zářivý a zamilovaný pohled, jakýkoli odpor byl marný.

„Ale my tu nejsme na nějakém bazaru...“, usmála jsem se rozpačitě.

„Nadio, u nás se to tak dělá. Tohle je správná cesta.“

Polkla jsem, chyběla mi slova. Co jsem mohla namítat?

Musela jsem si napřed připustit, že náš výlet do Holandska nebyl žádný spontánní nápad, když to Ali navrhnul. Ne, cíleně mě tam vylákali. Aby si mě prohlédli jako kus dobytka.

Ale nechtěla jsem vyvolat hádku. Karim se mi líbil, dokonce moc. Byl velice atraktivní. Ale vdávat se za něj určitě nebudu. To je nesmysl.

„Ale, Karime, jsem o tři roky starší než ty,“ řekla jsem statečně. Který muž by po takovém doznání neutekl?

„To je mi úplně jedno. Ty jsi ta pravá, já to prostě vím, Nadio.“ Tečky v jeho očích se roztančily.

Nevšímal si zevnějšku, nezáleželo na správných mírách, mladistvě napnuté pleti nebo absenci pomerančové kůže na stehnech. Zahořkle jsem si vzpomněla na Haralda, který si už během našeho manželství našel ženu o patnáct let mladší, zatímco já se snažila zvládat zaměstnání, domácnost a dítě, a tím zřejmě utrpěla moje mladistvá elasticita. Klasika! Jak jsem se cítila ponížená, skoro jsem si začala myslet, že jsem bezcenná, neatraktivní a nepřítažlivá. Sex – to už dávno bylo pro mne neznámé slovo. A teď? Projela mnou touha. Nevěděla jsem, kam se podívat. Přece nemůžeme teď...

Ale to ani Karim neměl v plánu. Nenechal se ničím vyvést z konceptu. Pro něj byla celá věc už rozhodnutá, jen musel ještě přesvědčit mne.

„Nadio, jsi zralá žena v rozkvětu života. Velké mnohoslibné granátové jablko. Chtěl bych ho utrhnout, ochutnat...“

Ze samých rozpaků jsem se zachichotala.

Karim si to vyložil jako nadšený souhlas.

„Ty máš v sobě tolik lásky a něhy. A já tě budu rozmazlovat. Nikdy bych nemohl sdílet lože se ženou, která by mohla být mou dcerou.“

Smích se mi zarazil v hrdle. On to myslí vážně. Jeho slova mě zasáhla do srdce a vzala mi řeč. Třesoucíma se rukama jsem mu nalila čaj.

„Okay, Karime. Nechme toho. Mohli bychom prosím změnit téma?“

Karim si lhostejně dal pět kostek cukru do svého šálku a zamyšleně zamíchal. Bože, z toho dostane inzulinový šok!

„Dobrá,“ přikývl. „Nechci na tebe naléhat, Nadio. Tak změníme téma.“

„Prima.“ Oddechla jsem si úlevou.

Karim se na mě zpytavě podíval.

„Co si myslíš o islámu?“

Kože? Tohle je změna tématu? Připadala jsem si jako u zubaře, který právě odložil vrtačku, aby sáhl po kleštích!

„No, co si myslím o islámu...“ Napila jsem se čaje a málem si spálila jazyk. „Opravdu jsem po své cestě do Turecka prolistovala několik brožurek a přečetla pár veršů z koránu v němčině, ale bylo to jen ze zvědavosti. Jen trocha zájmu, jako mám o mnoho nových věcí a názorů,“ usmála jsem se na něj. „Moje dcera Diana, bratr Martin a moje stará matka pro mě znamenají moc, máme hezký vztah. Ale jinak je v mém životě na prvním místě zájem o vše nové.“ Šibalsky jsem se usmála. Karim se usmál taky a s plným pochopením.

„Nevím, jestli mi rozumíš, ale já tu byla celé roky jen pro ty druhé, byl to každodenní kolotoč, práce, domácnost, dítě... ale když jsem odjela na tu cestu a konečně mohla být sama sebou, dělat si, co chci, cítila jsem se najednou volná a šťastná. Možná je to náhoda, že se mě tenhle pocit zmocnil právě v islámské zemi. Pravda je, že si ho chci udržet, proto ty kurzy vaření a jazykový kurz u Aliho, toho ničemy.“ Sama jsem se musela zasmát, protože jsem se na něj vlastně nezlobila doopravdy. Jinak by tu teď vedle mne Karim neseseděl. Život je plný překvapení. „A jestli to chceš vědět, tak i kurz břišního tance.“

Tak to bylo prohlášení! Tím jsem otevřela dokořán dveře, které jsem předtím s určitostí zavřela. A teď jsem to téma sama znovu načala. Přitom jsme byli u islámu.

„Tak, a teď ty.“ Přihrála jsem mu míč jako při tenisu. „Ty jsi tedy pravověrný muslim.“ Zkoumavě jsem se na něj podívala. Kdyby opravdu byl, nesbližoval by se se mnou.

„Ano, Nadio, příležitostně jsem imámem v naší mešitě v Amsterdamu. To může být každý věřící muslim, pokud se dobře vyzná v koránu.“

„Ještě řekni, že jsi byl kazatelem v mešitě, do které chodili přátelé Aliho! Nadšeně o tobě vyprávěli. O tvém charizmatu, o schopnosti přesvědčit...“

Karimovi se rozzářil obličej radostným úsměvem. „Takže kruh se uzavírá, Nadio.“

Objala jsem si pažemi kolena. „Co všechno vy muži neproberete na modlitebním koberečku...“

„Vy ženy probíráte v kuchyni totéž.“ Jeho barytonový smích zazněl trochu posměšně.

„To je pravda. My jsme také ty nejhorší kuplířky, když chceme pomoci svým kamarádkám.“

Tím se konečně ledy prolomily. Teď už jsem ho chtěla opravdu poznat.

„Vyprávěj mi o sobě,“ požádala jsem ho. „Jak se stalo, že žiješ se svou rodinou v Amsterdamu?“

„Moji rodiče jsou stále v Bagdádu.“ Tmavý stín se mihl na jeho tváři a oči mu zvlhly. „Pod režimem Saddáma Husseina je to nesnesitelné. Moji bratři i já jsme se vystěhovali s rodinami přes Kuvajt do Evropy, protože se to nedalo vydržet. Posíláme teď rodičům a příbuzným pravidelně peníze.“ Musela jsem přiznat, že nemám ani ponětí, co se tam odehrává.

„Vím toho o Iráku moc málo, jen to, co je ve zprávách...“

„To si nedokážeš představit, Nadio, jak hrozné poměry tam panují. V důsledku embarga Spojených národů jsou potraviny i jiné zboží nedostupné.“ Karim si přejel rukou přes obličej. Najednou vypadal unaveně. „Ceny se vyšplhaly do astronomických výšek a obyčejní lidé na ně nemají. Jen pro tvoji představu, Nadio, plechovka coly stojí téměř měsíční plat.“

Užasla jsem. Ne, že bych plechovku coly považovala za životně důležitou, ale to byly šílené dimenze.

„Svět, hlavně Amerika, chce Saddáma Husseina oslabit všemi prostředky, ale jako vždycky při takových akcích to

obzvlášť tvrdě postihne civilní obyvatelstvo. Děti umírají, nejsou léky. Mnoho rodin prodává svůj majetek, jen aby měli pro děti to nejnnutnější. Lidé chudnou a kdo může, uteče ze země. Nemají jinou možnost, všude vládne chaos, násilí a korupce, Nadio.“

Trhla jsem sebou, když v té souvislosti řekl moje jméno. Jako by se mě to týkalo. Zmocnil se mě nekonečný soucit.

„My Iráčané jsme vždycky trpěli pod vládou našeho diktátora,“ pokračoval. „Svoje narozeniny slaví ve velkém ve státní televizi – s obřímí dorty, zářícími dětmi a elitou země. Je to jen propaganda, Nadio. Pod heslem: Vidíte, my Západ nepotřebujeme, žijeme v hojnosti. Takový výsměch!“ Přejel si hřbetem ruky přes oči. „Vládne v zemi železnou rukou a na všech důležitých místech moci sedí jeho příbuzní. Kdo řekne něco proti němu, nebo jen protáhne obličej, toho v noci odvedou. A už se nikdy neobjeví. Ve věznicích je mučí.“

„Proboha!“ ujelo mi. Srdce se mi rozbušilo a jazyk se mi lepil na patro. „A to se ho nikdo nepokusil svrhnout? Není žádný odboj?“

„Ale ano, Nadio. Ale když americká operace Pouštní bouře, vedená generálem Schwarzkopffem v únoru 1991, nepřinesla požadovaný úspěch, tedy svržení diktátora, zmizel Irák z radaru světové veřejnosti.“

Karimův pohled jako by zkameněl.

„To je pravda,“ vyhrkla jsem. „Vzpomínám si, jak Sadám Hussein kapituloval, když Američané po osvobození Kuvajtu napochodovali do jižního Iráku. Tak zůstal u moci a Američané propásli jedinou šanci, jak Saddáma s podporou celého světa zbavit moci.“

Karim přikývl.

„Abych pravdu řekla, moc jsem o bídě lidí v Mezopotámii nepřemýšlela,“ přiznala jsem. „Eufrat a Tigris... naposled jsem o tom slyšela ve škole.“

Karim se na mě láskyplně podíval. „S tebou se mohu o všechny tyhle starosti podělit, a pak jsou snesitelnější.“

Jemně mi přejel prstem po tváři. Tím gestem se mi dostal pod kůži. Tohle bylo mnohem víc než pouhý flirt. Najednou mi byl docela blízký. Známe se opravdu teprve pět nebo šest hodin?

Karim mi vyprávěl, jak i on utekl z Kuvajtu, když tam Saddám Hussein vnikl. Jeho rodina, tedy jeho žena a děti, byly v tu dobu naštěstí v Jordánsku u Suleičiných rodičů.

„Měl jsem tenkrát dobré obchodní kontakty v Nizozemsku,“ zakončil svůj smutný příběh. „Nebyl jsem bez prostředků, Nadio. Naštěstí jsem se tam mohl hned usadit a později přivést i svou rodinu.“

„Aha.“ Snažila jsem se všechny ty informace strávit.

„Jak se jmenují tvoje děti?“

„Hassan je nejstarší, je mu šestnáct, pak je Hamid, tomu je deset, a malé Leile je teprve šest.“

I tohle jsem musela přijmout. Ale já přece žádnou rodinu nerozvracím!

„Máte povolení k pobytu?“

„Ano, žijeme už čtyři roky poblíž Amsterdamu. Příští rok můžeme požádat o holandskou státní příslušnost. A to taky uděláme, protože je obtížné čekat na vízum, pokaždé když chci někam cestovat, Nadio.“

Přikývla jsem. „Jen těžko si dovedu představit takhle se starat o rodinu. Jak to jen dokážeš?“

Karim vzal mé ruce a přitiskl si je na hrud'. Uviděla jsem na jeho zápěstí drahé zlaté hodinky.

„Amsterdam je pro nás jen přechodné řešení, Nadio. Sním o tom, žít zase v některé arabské zemi. Když bůh dá, *inshallah*... Omán se otevírá západním vlivům, mohl bych tam dobře obchodovat. A k tomu bych si přál vhodnou ženu. Silnou partnerku po mém boku.“

Dělala jsem, jako bych to neslyšela.

„Je to tak mírumilovný svět, kriminalita tam není skoro žádná a já bych měl tolik nápadů...“

„Povídej mi o svých dětech,“ odvedla jsem řeč jinam.

„Hassan a Hamid chodí v Amsterdamu do školy a Leila do mateřské školky. Mluví venku holandsky a doma arabsky. Je to pro ně těžké – na jedné straně tradiční muslimská výchova a na druhé straně západní vlivy ve škole, v televizi a v kině. Leila se chce učit plavat... je to pořád těžší. Suleika je velmi přísná...“

Co bych na to měla říct? Tohle je moc tenký led.

„Mluví Suleika holandsky?“

Povzdechl si a rozhodil rukama do vzduchu. „Ani slovo, Nadio! Pro ni je to všechno příliš velké zatížení. Suleika žije v ústraní, v soukromí našeho domu vede tradiční život věřící muslimky. Čeká na mě a dělá, co jí řeknu. Nemá žádnou vlastní iniciativu.“

Naklonila jsem hlavu na stranu a vyčkávavě se na něj podívala. „Není takový život pro ženu strašně nudný?“

„Nezná nic jiného, Nadio. Nikdy nevychází z domu bez mužského doprovodu, tak ji musím při nakupování doprovázet já nebo Hassan. Chodí taky zahalená. Čeká, až přijdu s penězi domů. To je naše manželství, bohužel nic víc.“

No to je hluboký středověk. Skoro jsem měla s Kariem soucit. „To jste se nikdy nemilovali?“ dovolila jsem se zeptat.

„Brali jsme se, protože svatbu domluvili rodiče. Ale nikdy to nebyl vyrovnaný vztah. Nemluvíme, nesmějeme se, nemáme sex, a já to všechno bolestně postrádám.“ Podíval se na mě toužebně. „Doma rozhodují já, ale přál bych si...“

A byla tu zase, jeho ruka na mé tváři – jak ráda bych se k ní přitulila! Najednou se mi v břicho roztančilo tisíc motýlů.

„Přál bych si něhu, přál bych si být vnímán jako člověk, a ne jen jako ten, kdo vydělává peníze. Mám přece také

city a chtěl bych toho tolik dávat, rozmazlovat ženu, chránit ji, nosit na rukou a smět ji milovat.“

Bože, působil tak zranitelně, tak opuštěně, potřebně – a zároveň byl tak mužný a silný.

„Chápu, co ti chybí,“ zamumlala jsem a skutečně jsem přitiskla svou tvář k jeho teplé dlani. Najednou jsem se cítila v bezpečí. U člověka, kterého jsem znala jen několik hodin.

3

Fürth, říjen 1995

V tu chvíli jsem zaslechla klíč ve dveřích bytu. Ale ne, blesklo mi hlavou. Teď prosím ne.

„Jane??!“

Ale to už blondatý obr stál na prahu. Karim a já jsme si odsedli jako dva provinilci.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se nedůvěřivě Jan.

Uslyšel snad moje tajné volání o pomoc?

Ale to bylo před několika hodinami! Teď už ho vlastně vůbec nepotřebuju...

„Co tu děláš?“ zeptala jsem se trochu udiveně. „Nechtěl jsi přespat u své přítelkyně?“

„Rozbilo se mi auto,“ odpověděl věcně. „Mohla bys mě zítra ráno v sedm hodit do servisu? Musím pak hned dál do Norimberku na obchodní schůzku.“

Rychle jsem vstala a uhladila si sukni a blůzu. „No jasně. Samozřejmě. Ale... jak to teď uděláme s návštěvou na noc?“ Zmateně jsem se otočila kolem své osy a prohrábla si vlasy.

„Co gauč?“ zeptal se Jan, kterému neušlo, jak jsem důvěrně seděla na podlaze s mužem, kterého jsem sotva znala. Spiklenecky na mě mrknul.

Chtěl mě opravdu zachránit? Nebo se mu to auto skutečně rozbilo? Možná i vztah s novou přítelkyní? V každém případě byl Jan teď tady a chtěl svou postel. Pod ní už stály irácké pantofle a vedle nich ležel modlitební kobereček.

Karim také vyskočil. „Nechci dělat žádné problémy...“

Přátelsky jsem jim pokynula. „Jane, mohu ti představit Karima? Moje návštěva z Amsterdamu. Karime, to je Jan, můj spolubydlící.“

Muži se navzájem nenápadně prohlíželi. Karim určitě zavěštil v Janovi možného tajného milence, kterého by si měl vzít pod lupu.

Rychle jsem se pokusila roztáhnout gauč, o který jsme se předtím opírali, a udělat z něj postel pro hosta. Věcně jsem natrásla polštář a položila čistě povlečenou deku. „Stejně už je po půlnoci...“

Naše důvěrná atmosféra zmizela a já byla napůl zklamaná, napůl se mi ulevilo. Potřebovala bych studenou sprchu! Nechala jsem tedy ty dvě testosteronové bomby, aby se očichaly, a zmizela jako první v koupelně. Když jsem si v zrcadle prohlížela svůj obličej plný červených skvrn, slyšela jsem, jak nic netušící Jan nabídl našemu muslimskému hostu pivo.

„Ne, děkuji,“ odmítl Karim zdvořile. „Jako muslim nepiju žádný alkohol.“

„No, tak to ještě může být veselo,“ zamumlal Jan a stáhl se s vychlazenou lahví piva do svého pokoje.

„Karime?“ Vklouzla jsem po špičkách do obývacího pokoje. Ucítila jsem jeho mužskou vůni, kterou jsem později tolik milovala. Venku byla ještě tma. Byl sice teprve říjen,

ale bylo neobvykle chladno na tuto roční dobu. V noci dokonce sněžilo!

„Karime?“ Opatrně jsem mu zatřásla ramenem. Zmateně otevřel oči a díval se na mě jako na nějaké zjevení.

„Chceš jet hned teď s námi do města? Stihl bys ranní vlak.“ Během bezesné noci jsem se rozhodla celou věc ukončit. Potřebuju čas.

Karim se na gauči prudce posadil. „Kolik je hodin?“

„Půl páté,“ zašeptala jsem provinile. „Je mi líto, že tě budím tak brzy, ale musím odvézt Jana do servisu, a tak pojedu kolem nádraží.“

Nějaký vnitřní hlas mi říkal, že bude lepší, když si udržím trochu odstup. Do mého života vstoupil cizinec, který se chce se mnou hned oženit, obrátit mě na jinou víru a odvézt do jiné země. Tohle přece nejde! Samozřejmě, že se mi líbí. Samozřejmě je pro mě přitažlivý, výjimečně vzrušující a sympatický. Celé to vypadalo jako velké dobrodružství, jako pohádka z knihy Tisíc a jedna noc. Vzrušoval mě, to bylo bez debaty. Ale potřebovala jsem okamžité odstup, jinak bych se ještě nechala unést k šílenostem.

„Tak jak? Vstaneš, nebo chceš dál spát?“

Odpustila jsem si slovo „snad“.

„Ne, ne, to je v pořádku. Bude mi milejší odjet ranním vlakem. Tak mohu v Amsterdamu ještě něco zařídit.“ Obchodně? Nebo mluvil o své rodině? V každém případě byl zodpovědný. Vstal. „Mohu do koupelny?“

„Ano. Já už jsem hotová a Jan se ještě nehýbe.“

Zatímco jsem v kuchyni připravovala čaj a vejce, pokoukala jsem škvírou ve dveřích do koupelny, jak si Karim se svatou vážností myje ruce, nohy a obličej. Připadalo mi to jako rituální omývání. Sotva byl hotový, vklouzl do sprchy nahý Jan, mydlil se a přitom si nahlas zpíval. Jak byli ti dva muži rozdílní!

„Půjdeš se nasnídat?“

„Ne, Nadio, potřebuji čas na svou modlitbu.“

Karim si skutečně klekl vedle gauče a předklonil se k východu. Zase to zvedání rukou, mumlání, zkrřížil si ruce na prsou a dotkl se čelem země, jak jsem to viděla už včera večer.

Se smíšenými pocity jsem se vrátila do kuchyně a připravila ovocný salát. Málem jsem se při tom řízla do prstu. Nadio, máš všech pět pohromadě? Nech ho odejít ze svého života! Kam tohle povede?

Mlčky jsme se nasnídali. Jan si četl v novinách sport a Karim se ponořil do svých myšlenek. Přitom se na mě upřeně díval.

„Nebo chceš radši ještě zůstat?“ I mně se ten vyhazov teď zdál brutální.

Jan za svými novinami jen zvedl obočí.

„Ne, Nadio. Nedělej si starosti. Chápu tvou situaci. Hodí se mi jet ranním vlakem.“ Usmál se na mě mile a s pochopením a sáhl znovu do košíku s chlebem. „Ten chleba je výborný, a ta marmeláda, tu jsi dělala sama?“

Jedno se mu muselo nechat. Rozhodně nebyl uražený. Naopak! Působil klidně a vyrovnaně.

To je pro muže také velké plus.

Nadio? Snad vážně nezvažuješ, jaké plusy má tenhle muž? Ten pro tebe v žádném případě nepřichází v úvahu!

Je ženatý! Vyžeň si ho z hlavy!

Energicky jsem sklídila ze stolu a dala máslo, sýr a mléko do ledničky.

Cestou na nádraží se oba muži bavili anglicky o nějakých fotbalových svazech, které neznám. Soustředila jsem se na jízdu, protože na silnici ležela ještě nedotčená tenká vrstva sněhu. Dopravní ruch začne tak za hodinu, teď ještě patří celé město nám. Jak příhodné, pomyslela jsem si. Jak nedotčené tu tohle město v ranním šeru leží, tak nedotčený je i můj další život přede mnou.

Karime, pomyslela jsem si se zvláštním dojetím. Chceš hrát v budoucnu roli v mém životě?

Nebo byla tohle jen překvapující návštěva, aby se mi zvedlo sebevědomí?

Jen osamělý sněžný pluh supěl před námi s oranžovým blikajícím světlem. Stromy podél silnice ještě neopadaly, ale byly jako pocukrované. Pohádkově krásné.

To přece není možné, pomyslela jsem si a mínila jsem tím nejen tu zvláštní hru přírody, ale vše, co se v mém životě událo za posledních čtrnáct hodin.

Pokradmu jsem zašilhala po svém krásně vonícím spolujezdci.

Hlavu měl otočenou dozadu, protože mluvil s Janem. Jeho profil mi bral dech.

„Vysaď mě tady, proběhnu k servisu přes park.“ Jan byl tak taktní, že nás nechal, abychom se mohli rozloučit o samotě. Jen pozdravil a na červené vyskočil z vozu.

Pouliční lampy právě zhasly, když jsme zastavili před norimberským nádražím. Najednou ustoupilo to pohádkové osvětlení všední šedi.

„Vypijme si spolu ještě kávu, Nadio.“

Karim mě vzal kolem ramen a postrčil mě do malé kavárničky, kde právě otevřeli.

„Děkuju ti ještě jednou z celého srdce za tvé pohostinství.“

„Rádo se stalo, Karime. Bylo mi s tebou hezky.“

„Budeš přemýšlet o tom, co jsem ti řekl?“

„Ano, budu,“ slíbila jsem.

„Nepřijel jsem sem jen tak pro legraci, já to myslím vážně.“

Držela jsem se pevně šálku kávy a začala snít: Měl v sobě něco neuvěřitelného. Nebyl to žádný blázen. Byl věřící muslim.

„Budu o tom vážně přemýšlet.“ Opravdu jsem to řekla?

„Tak dobrá, Nadio. Víím, že můžeme mít společnou budoucnost.“ S důvěrou se usmál.

Mlčky jsem foukala do svého šálku. To jsou kecy. Ale proč teď kazit to loučení. Už ho nikdy neuvidím, namlouvala jsem si.

Bylo načase jít. Zaplatil, vzal svůj kufřík a odvedl mě k jezdícím schodům. Vyjeli jsme k nástupišti. Od úst nám šla pára. Ručička na velkých hodinách poskočila na šestku.

Usmáli jsme se na sebe a on mi stiskl ruku.

„Na pátou kolej přijíždí rychlík do Amsterdamu.“

Přijel tentýž vlak, který včera Karima přivezl. Teď ho zase odveze.

„Nadio, smím ti zavolat?“ Kradmo mi dal tři malé polibky na tváře.

„Kdykoli.“ Voněl tak hezky, teple a důvěrně. Měla jsem si jeho vůni zavřít do malé lahvičky, abych si ji pak mohla doma otevřít a vypustit ji, jako ducha z pohádek Tisíce a jedné noci.

„Nechci tě už ztratit ze svého života, Nadio.“

Bože, jak báječně to znělo!

Vyskočil na stupačku a otočil se, aby mi ještě jednou zamával.

„Já tebe taky ne,“ slyšela jsem sama sebe i přes pískot lokomotivy.

Pak zapípalý dveře a automaticky se zavřely. Vlak se rozjel. Zamávala jsem. Přinejmenším to nebyl promrhaný čas, pomyslela jsem si. Každá minuta měla svou cenu.

Energicky jsem se otočila a seběhla po schodech dolů.